

Bare
kjærligheten
varer evig!

Det vokser et kirsebærtre inni meg som er litt trist, litt skadet, litt ensom noen ganger, og litt glad andre ganger. Hvis jeg bare klipper vekk de døde grenene, gir det omsorg og næring, hvis jeg snakker kjærlig til det, hvis jeg maler vakre reder og inviterer de små fuglene for å synge til treet, hvis jeg ber sommerfuglene lage liv i trets krone med sine lysende kongebå vinger. Hvis jeg synger hver natt glemte barnesanger, vugger det i søvn og holder det varmt om natten, så kommer treet til å blomstre til våren.

Det er det som skjer når vi gir kjærlighet til oss selv, vårt indre barn, lille Unihipilli i oss. Jeg vil bli venn med min lille Unihipilli, klappe det forsiktig på hodet, kysse de små hendene og holde den tett inntil meg. «Jeg elsker deg, tilgi meg for at jeg har helt glemt deg, du som vet alt om meg, som har vært med meg hele veien og kommer aldri til å forlate meg.

Løft opp det tynne sløret som skiller meg fra kjærligheten og la lyset i meg skape mirakler!»

Da våren kom, sa jeg til kirsebærtreet inni meg: «Snakk om kjærlighet og kirsebærtreet blomstrer!»

heart

Jeg har to verdener i meg. Den ene åpenbarer seg stille om natta med sine forlokkende farger, glade fuglesanger og din stemme som hvisker løfter om en morgendag, dine hender som omfavner meg. Jeg blomstrer i dine hender!

Den andre verden våkner brått om morgenen med sine grove, faste trekk, sin nakne ærlighet og hverdagslige ting. Uten dag! Jeg undrer meg hvilken verden er mest virkelig.

Dag etter dag vever jeg tålmodig min vakre verden inn i den ytre, malestrøk etter malestrøk, bilde etter bilde. Livets magiske vev!

Jeg er så utrolig sterk og jeg kjemper, jeg kjemper for deg, jeg kjemper for meg og alle de andre som elsker hverandre.

En vinterlig morgen dag våkner vi plutselig opp og husker hele denne skapelses prosessen, vi gjenkjenner og omfavner hverandre.

Da vet jeg at du er kommet i min verden, og kirsebærtreet der ute, under mitt vindu blomstret!

Det er vinter i mitt indre landskap. Det er stille og ensomt, drømmen om vår er ennå blek. Alt sover og mine anstrengelser å nå andre som drømmer om vår forblir forgjeves. Ventingen føles uendelig og veien videre tåkelagt. Eneste jeg kan gjøre er å vandre inn i min stilhet.

Jeg lar rene, krystallklare snøfnugg lukke mine øyne og jeg ser ...

Først fornemmer jeg ditt ansikt med dype spor og velger de reneste toner fra paletten for å gjenskape det. Jeg lar fingertuppene mine gli gjennom ditt lange, skinnende hår flettet med sølvgrå fjær. Den kjente glemte lukten av skinn blandet med urter vekker savnet i meg. Jeg stryker kjærlig den hvite uglen som kiler meg i ansiktet med sine frosne fjær og jeg puster inn din kjærlighet.

Pust med meg, pust gjennom meg! Bli levende på lerretet!

I dette lille sekund av evigheten er vi ett – samme pust, samme hjerte og jeg vet ikke hvor du slutter og hvor jeg begynner. Jeg bestemmer meg til å male din kappe åpent og lyset som stråler mot meg fyller alle mine celler med intens varme, utvider meg med sin boblende glede og jeg husker plutselig Hva kjærlighet er!

Vi lot som vi sov, vi torde ikke å røre en finger. Vi hold pusten igjen til det brant i lungene våre. Vi presset øynene hardt sammen og håpet på at skjebnen skulle gå forbi oss.

Vi gravde føttene våre ned i den myke, kjente sanden, vi klamret oss fast i røtter og planter til at fingrene våre ble stive av skrek. Vi gispet etter luft fast bestemt på å ikke gi etter for nærheten vi følte. Vi håpet på at livet skulle glemme oss.

Livet har sin egen vilje! Det søker alltid etter noe større enn seg selv, noe mer fullkomment og uendelig. Livet renner aldri tilbake, det søker hele tiden å bli ett med det store havet.

Den kraftige strømmen vugget oss til høyre og til venstre, sterkere og sterkere, men vi nektet å slipe taket. Vi kjempet mot energiene med alt vi hadde. Vi ble dyttet frem og tilbake kraftigere og mer bestemt og til slutt ble alt vi hold fast i revet bort. Den dundrende kraften satt oss fri.

Hendene våre prøvde å finne hverandre ...

Livet snakket til oss: Løft blikket opp mot stjernene og tro på dem! Drøm deres modigste drømmer! Tro på at den ekte kjærlighet overvinner alt! På vei, på vei mot den lengtete havn!

Frie og uredde ble vi en del av livet og livet våknet opp i oss.

Jeg vil få deg til å forelske deg i mine røde sko!

Mine røde sko er som to ulydige barn, vakre som en drøm danser de utemmelig. Plasker i vanndammer, drar meg med seg for å løpe etter fargerike drager, fange sommerfugler, plukke ildrøde valmuer.

Mine sko er modige – de får meg til å bryte den rustne døra inni meg, får meg til å velge smale, farlige stier, trampe over alle hindringer og hugge spor i den harde veien.

Mine sko er lidenskapelige – de får meg til å føle meg levende som lysten, elske inderlig og kysse den jeg vil. For hva er livet uten lidenskap?

Mine sko er magiske – de fører meg til eventyr som ennå ikke er skrevet om snille drager, hjemmekjære hekser og prinser med skinnende rustninger som har hjertet utenpå.

De magiske skoene farger meg med regnbuenes farger og gjør meg synlig slik at du kan se meg og løpe etter meg.

Ja, du vil få meg til å forelske meg i mine røde sko!

Hvordan male et gyllent hjerte?

Først skriver du på lerretet de vakreste ord du har, deretter drypper du de mest fantastiske farger, varme og kalde ...

Mens du står over lerretet, lar du 1001 tårer av lengsel falle på det og lage spor i hjertet. Så prater du kjærlig til hjertet «Jeg er lei meg, vær så snill å tilgi meg, jeg elsker deg og jeg takker deg!» om og om igjen til at du og ordene blir ett.

Så venter du tålmodig på at hjertet begynner å synge. Hvis det ikke synger er det et dårlig tegn, tegn på at bildet er dårlig, men hvis det synger er det et godt tegn, tegn på at bildet kan undertegnes.

Så plukker du forsiktig opp et gyllent fjær og skriver i et hjørne av bildet Hvem du er!

Kjærligheten er i meg!

Jeg trenger bare å huske og stille meg inn på den vibrerende, levende, unge pulseringen som dirrer gjennom kroppen. Varmen som sprer seg fra hjertet og ut, den svake rosenduften som åpner alle sanser.

Hvite sommerfugler vifter meg ømt i ansiktet med sine gjennomsiktige vinger! Jeg klarer ikke å holde de i meg. Jeg vil sende de ut til andre og vente på gjenklang. Snart kommer de tilbake, svinger meg rundt, omsvermer meg, drar meg opp i en snurrende, lysende virvel.

Kjærligheten har mange ansikter! Den er i det smilende barnet som holder meg i hånden, gleden i øynene til mine kjære når de ser meg. Den er i smerten for å gi slipp på de vi elsker og ønske dem å være lykkelige uten oss. Den er stemmen som hvisker meg i øret «Takk for at du finnes!» og klemmen til en god venn.

Jeg vil holde på denne kjærligheten: «Bli her! Bli her og vent! Ikke bli gammel, ikke gå din vei! Hvis vi glemmer deg, ikke glem oss du! La oss ikke blir kalde om vi kommer på vill vei og uansett hva som skjer oss, kom plutselig frem, gi oss hånden og redd oss!»

Det er så trist å se et menneske miste sitt lys!

Jeg husker lyset i menneskene fra min barndom. I det trange, varme kjøkkenet, rundt bordet satt naboene og snakket med lav stemme om livets hendelser , om englene som spådde menneskets skjebne i kortene sine, om de døde som hvasket i mørket. Jeg så det sterke lyset i dem som varmet hele rommet og danset på de hvite veggene.

Etter hvert kom nattsvermerne som ble tiltrukket av det blendende lyset og skygget for det med sine mørke vinger. Misunnelsen og sladderer tok plass ved bordet. Likt som kjærlighet og lykke føltes ekte. Lyset i menneskene ble svakere. Da kom frykten fordi de følte seg avstengt, lukket og avskåret fra kilden. Alene, uten håp og overlatt til seg selv.

En natt ble de vekket av en sang som kom innenfra og lyset strålte igjen. Den ene sa: «Jeg kan ikke velge ut ifra frykt lenger!» Den andre svarte «Jeg velger ut ifra kjærlighet! Jeg velger å følge gleden!» Kjæresteparet hvasket seg imellom: «Gleden er hos deg nå!»

Alle løftet blikket opp mot den mørke himmelen med tusen lys som blunket til dem. Glede og inspirasjon fant veien gjennom dem igjen. De var ikke alene lenger, de var en del av noe større og meningsfylt. Stol på ditt hjerte! Mennesker som lytter til sitt hjerte, tviler aldri. Ta vare på lyset i deg!

Mine vakre lepper ønsker å bli kysset!

Mine søte lepper lengter etter å kysse deg.

Mine lekende lepper hvisker navnet ditt om og om igjen.

Mine salte lepper kysser bort dine tårer.

Mine røde lepper lukker deg nærmere.

Dine utålmodige lepper søker trøst hos meg.

Dine kjølige lepper ønsker varme og brennende kyss.

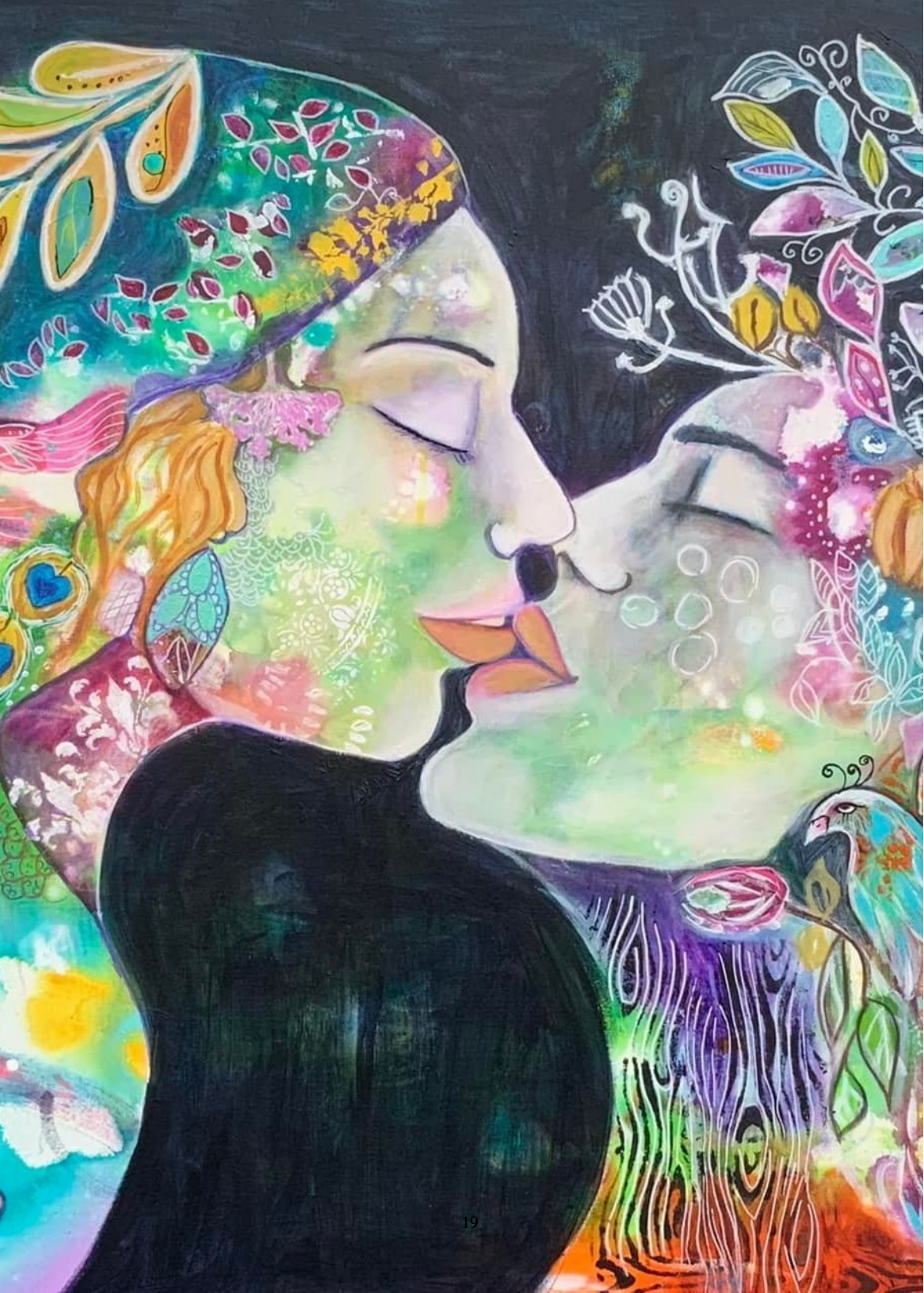
Dine såre lepper vil lindres, elskes og trøstes.

Våre tørste lepper leter etter hverandre.

Våre ensomme lepper lengter etter å møtes.

Våre brennende lepper vekker livsgnisten i oss.

Våre kjærlige lepper tenner lyset - det evige lyset i oss.

Du kom i drømmen min i natt forkledd som en hvit, majestetisk elefant med menneske øyne, sammen med ditt fargerike følge.

«Hvem er det?» – spurte jeg dem.

Det er din konge som er kommet spesielt for deg langt, langt fra, helt fra India.

«Jeg husker ham ikke» – sa jeg.

Du må se ham dypt i øynene uten å frykte helt til du når til gnisten som er i begge to. Du må legge hodet ditt tett inntil kroppen hans, finne hans hjerteslag, og stille deg inn på dem. Du må trekke inn hans duftende pust, myrra, blandet med litt røkelse. Du må holde hans hode lett mellom hendene dine, legge panne mot panne for å huske hans sjel. Det er du som kan vekke ham fra den dypeste, mørkeste søvn. Det er du som kan sette ham fri fra forhekselsen.

Du er temmeren, gurun, hvite heksen som kan la gleden smelte hans hjerte.

Da jeg våknet, malte jeg den hvite majestetiske elefanten for å huske drømmen min neste gang jeg ser deg i øynene.

**Lakshmi, vis meg ditt strålende ansikt!
Fortell meg et eventyr spunnet av stjernestøv,
om guder og gudinner i sariens regnbuefarger,
med ravnsort hår og blendende smil.**

**Guddommelige mor, bre dine vinger rundt meg,
la meg hvile i ditt lys,
kjenne varmen i din kjærlichkeit
som en fløyelsmyk bris mot mitt hjerte.**

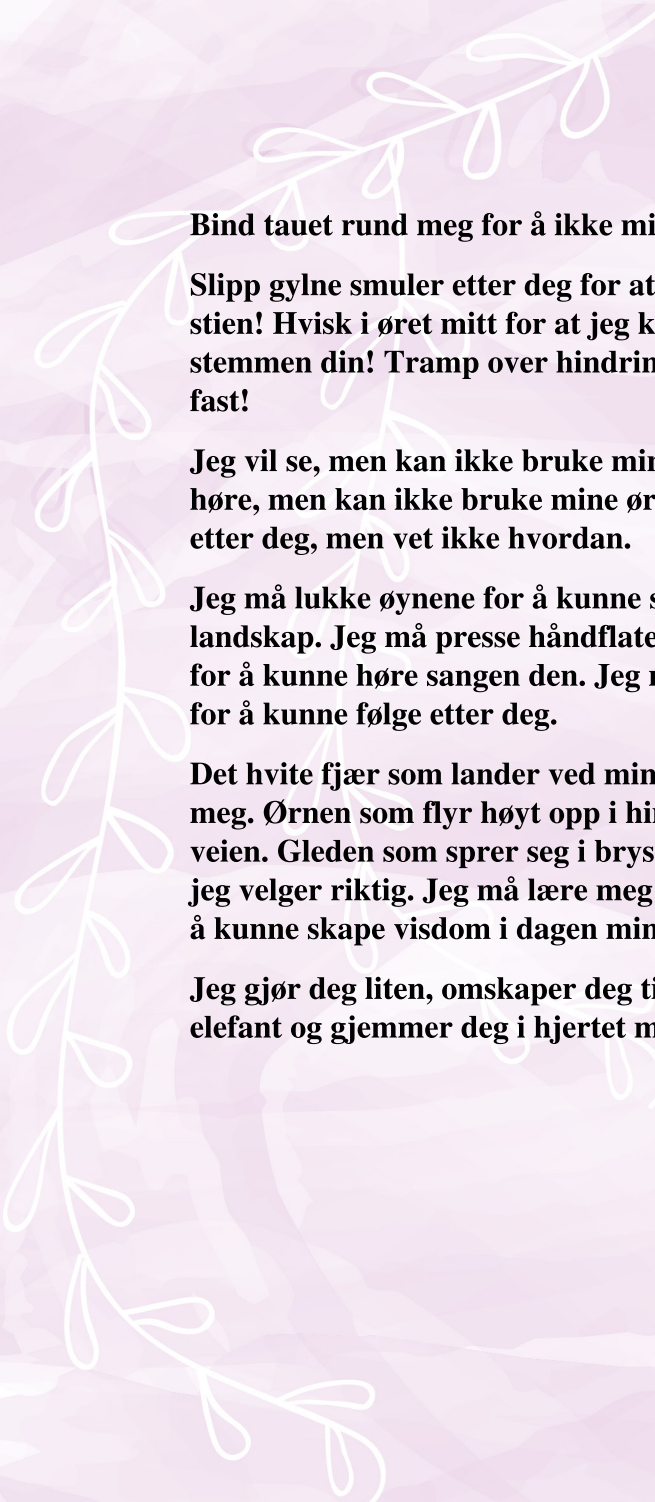
**Din sang – fremmed, men kjent –
bærer meg som en bølge,
løfter meg, lar meg sveve,
får sjelen min til å danse
i rytmen av evig hengivenhet.**

**Alt finnes i din rørende sang,
våre lengsler, vårt stille håp om renhet,
og savnet etter kjærlichkeit som varer.**

**Vi lar oss forføre av din stemme,
som hvisker drømmer inn i vår sjel:
om hvite elefanter med gylne hjerter,
om prinsen fra eventyret vi aldri glemte,
og om kjærligheten – den eneste som aldri dør.**

**Lakshmi, bøy deg over meg, la meg se ditt vakre
ansikt!**

Bind tauet rund meg for å ikke miste meg på veien!

Slipp gylne smuler etter deg for at skal kunne følge stien! Hvisk i øret mitt for at jeg kunne gå etter stemmen din! Tramp over hindringer når jeg sitter fast!

Jeg vil se, men kan ikke bruke mine øyne. Jeg vil høre, men kan ikke bruke mine ører. Jeg vil følge etter deg, men vet ikke hvordan.

Jeg må lukke øynene for å kunne se inn i mitt indre landskap. Jeg må presse håndflatene mot mine ører for å kunne høre sangen den. Jeg må leve etter tegn for å kunne følge etter deg.

Det hvite fjær som lander ved mine føtter snakker til meg. Ørnen som flyr høyt opp i himmelen viser meg veien. Gleden som sprer seg i brystet forteller meg at jeg velger riktig. Jeg må lære meg å tolke tegnene for å kunne skape visdom i dagen min.

Jeg gjør deg liten, omskaper deg til en søt lykke elefant og gjemmer deg i hjertet mitt.

My spiritual guide! Du ser på meg med dine dådyrøyne, der du står i den blåaktige, tåkete skog.

Du tramper utålmodig på den glinsende, frosne bakken som gnister når du treffer den. Lyden får de isete grener på trærne til å klinge. Hvit damp kommer ut av dine nesebor og omringer deg som en pustende sky. Du venter tålmodig på meg! Vifter frem og tilbake med geviret som strekker seg helt opp til himmelen.

Du venter på at jeg skal gjøre meg klar. Rive de usynlige tråder som holder meg igjen- alle de fornuftige planer jeg har laget, alle de små og store ønsker jeg har lagret i mitt hjerte.

Du vil gjerne at jeg skall følge etter deg i den mørkeblå natten. De store blinkende stjerner viser vei.

Et sted langt fremme i mørket begynner en tromme å slå hardt som hjertet til en gammel indianer. Tiden er inne for å velge.

«Jeg er større en frykten!» og setter foten min på den stjernelagte veien som strekker seg foran meg.

I den ukjente, eventyrlige og magiske skogen følger jeg fryktløs etter deg!

Hver gang jeg tenker på deg våkner sommerfuglene i magen min. De kiler meg med sine kongeblå vinger, flyr opp og ned i kroppen, sprer varme og glede.

Jeg vil gjøre meg bitte liten, gjemme meg i det minste dukkehuset jeg finner, lukke alle vinduer, låse alle dører og sitte der for evig.

Jeg vil tenne den ene fyrstikken etter den andre og huske alle de små, sukkerspinn søte øyeblikk om og om igjen. Jeg vil være alene, uforstyrret og usynlig for å kunne drukne i følelsene mine som bobler over som søt rosa sjampanje.

Sommerfuglene våkner til liv igjen. Jeg lar dem fly, finne veien til deg, finne det lille dukkehuset der du sitter i mørket, tenner den ene fyrstikken etter den andre og tenker på meg.

Svane, lån meg dine vinger!

Jeg er klar nå til å forlate smerten og la meg bære over til den lyse siden. Jeg har lært å samtale med steiner og trær, og har fylt min dag med deres visdom.

Vingene mine har visnet bort som bladene på trærne om høsten, livløse og triste. Føttene mine har sovnet og helt glemt svanes dans. Kroppen min har grodd fast i bakken, tung og ubevegelig. Hendene mine er bundet med usynlige lenker av frykt.

Jeg er nå klar til å vinke farvel til alle de velmente og fornuftige stemmer som ikke tør å drømme.

Jeg lar de sove en stund til. Noen ganger trenger vi ikke lys, men mer mørke for å kunne se klarere og gjenskape oss selv på nytt igjen.

Jeg stiller meg inn på jordens hjerte som slår kraftfullt som trommen til en gammel indianer.

Jeg føler gresset vokser sterkt under kroppen. Trærne strekker sine grener og drar meg forsiktig opp. Svanen danser foran meg og viser meg glimt av håpefulle stunder. Jeg har ventet så lenge på denne dagen.

Dagen er her nå og jeg sier til meg selv: Spre dine vinger og fly!

Løft meg opp! La meg kysse himmelen!

Du er sterk, du klarer det. Bli venn med vinden, få den til å blåse ustanselig i håret mitt til at jeg når opp til skyene og sveve over dagen min.

La meg få overblikk, se alt på avstand, gjennomskue den store planen, som er større enn meg, større enn deg.

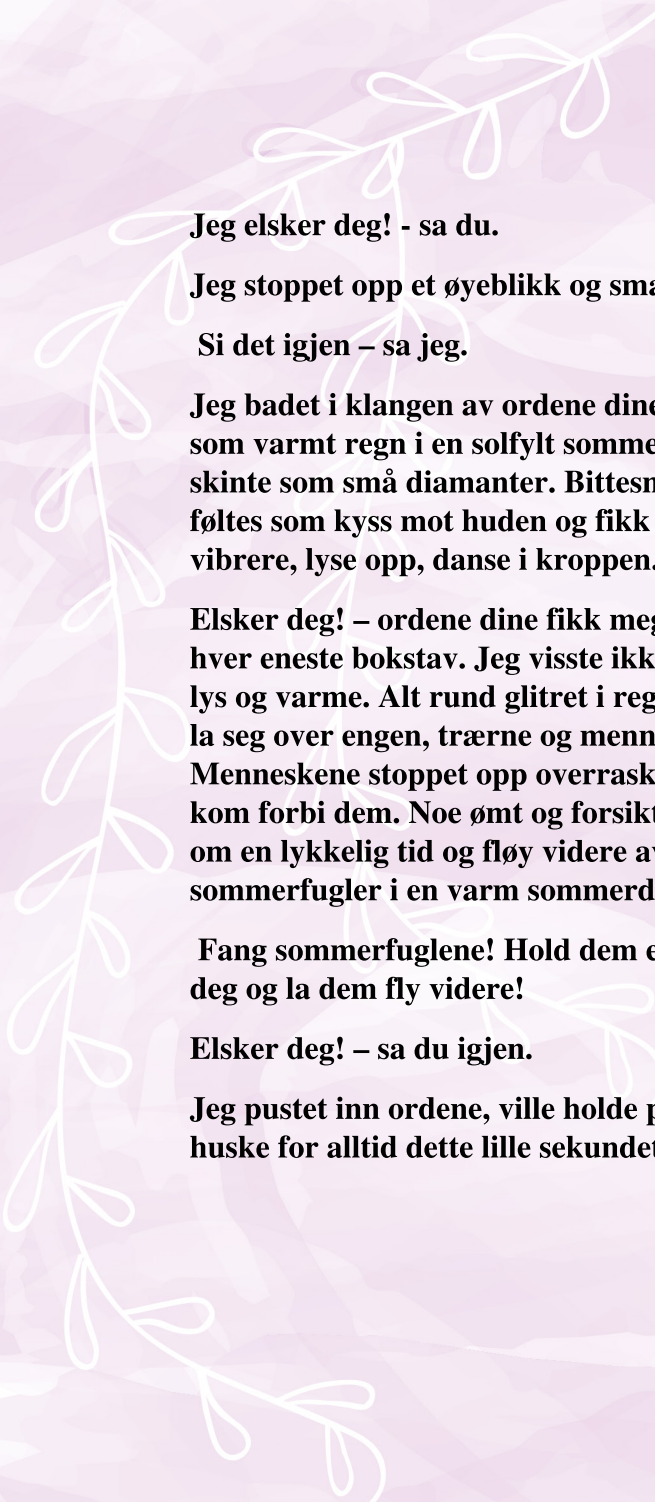
Du vet det ennå ikke, men du har seilt over tusen sjøer, gått gjennom ild og vann for å finne meg. Du har drept den onde dragen, gått fryktløs gjennom alle lag av smerte, fortvilelse og kulde for å kunne elske meg på nytt igjen. Du er mitt hjerte, jeg er ditt hjerte!

Gjør meg lett som en fjær, blås på meg, la meg fly! Be din venn vinden vise meg veien, hjelp meg til å flyte videre lett og uten motstand. Jeg legger meg i dine hender, åpne porten, bær meg over på den andre lyse siden.

Bli venn med fuglene, be dem ta tak i kledet mitt, i armene mine og føre meg til deg. Jeg hører vinden hvisker i ørene mine: «Det er ikke tid for adskillelse nå, det er tid for forening.»

Tiden er inne nå, så løft meg opp og sett meg fri!

Jeg elsker deg! - sa du.

Jeg stoppet opp et øyeblikk og smakte på ordene.

Si det igjen – sa jeg.

Jeg badet i klangen av ordene dine som kom over meg som varmt regn i en solfylt sommerdag. Ordene som skinte som små diamanter. Bittesmå regndråper som føltes som kyss mot huden og fikk alle cellene til å vibrere, lyse opp, danse i kroppen.

Elsker deg! – ordene dine fikk meg til å smake på hver eneste bokstav. Jeg visste ikke at de har sitt eget lys og varme. Alt rund glitret i regnbuensfarger som la seg over engen, trærne og menneskene som var der. Menneskene stoppet opp overrasket over det som kom forbi dem. Noe ømt og forsiktig vekket minnet om en lykkelig tid og fløy videre av gårde som sommerfugler i en varm sommerdag.

Fang sommerfuglene! Hold dem en liten stund inntil deg og la dem fly videre!

Elsker deg! – sa du igjen.

Jeg pustet inn ordene, ville holde på dem lenge for å huske for alltid dette lille sekundet av evigheten.

La meg varme ditt hjerte!

Jeg har lært meg nå hjertenens språk som er gjennom vibrerende farger, rene toner og varme bølger av nærhet.

Du trenger ikke å løfte på lillefingeren en gang. La meg gni forsiktig sotet slik at lyset stråler gjennom sårene dine. Jeg har lært meg magiske formler og kan blåse varsomt på den sovende flammen, vaske alle lag med smerte og la lyset skinne sterkere ut til de andre.

Vi, mennesker er som en fyrstikkeske, noen ganger blir fyrstikkene våte og kalde og da faller vi i søvn og glemmer hvem vi er.

La meg tørke fyrstikkene med varmen som lyser gjennom håndflatene mine og tenne de opp igjen – den første for å se ditt ansikt, den andre for å se dine øyne, den tredje for å se din munn, også mørket for å huske det hele mens jeg omfavner deg.

La meg tenne lyset i deg!

Hvis jeg kunne, ville jeg forvandle meg til et bitte lite, gyllent frø slik at du puster meg inn.

Da vil jeg over tid sakte og forsiktig bli ett med deg, nære meg av ditt pustende nærvær og din varme. Sovne inn fredelig til dine hjerteslag hver natt i den lange kalde vinter.

Med tiden varsomt og umerkelig kommer jeg til å vokse inni deg. Først spirer det et lite, nesten gjennomsiktig gyllent blad. Etter hvert blir jeg sterkere, vokser meg større, fyller deg opp med mitt kjærlige nærvær og blir ett med deg.

Jeg holder pusten når du holder pusten, ler når du ler og gråter når du gråter. Jeg tar plass i hele deg, mine røtter borer seg gjennom føttene dine helt ned til kjernen av jordkloden. Mine grener strekker seg helt opp til himmelen.

Jeg fyller deg opp med min stille tilstedeværelse som presser ut all frykt, fortvilelse og tristhet.

Etter en stund begynner jeg å nynne forsiktig for å ikke skremme deg. Når du blir vant til min hviskende stemme lar jeg sangen utfolde seg høyere og kraftigere. Den presser seg ut av dine lepper og snart synger vi sammen om livets drømmer og lengsler.

Du elsker å kjenne mitt nærvær, min varme, høre min latter, føle mine kjærtegn. Vi hører hele universet jubler og synger sammen med oss» Alt er perfekt nå», alt er perfekt».

Jeg ser det vakre inn i meg!

Det som har gjemt seg dypt inne, bak de høye murene jeg har satt opp. Bak mine lukkede øyne som prøver å stenge verden ute.

Det vakre som fyller meg opp med sitt strålende nærvær og venter på å bli elsket igjen. Det som får meg til å drømme om det vakre rosa kirsebærtreet og hvite hester.

Det vakre inn i meg som løfter opp den svake. Får den triste til å le. Uelskete til å føle seg elsket. Motløse til å få håp om nye stier. Det viser vei til den som har mistet veien. Prøver å vekke de sovende fra deres kjærlighetsløse drømmer. Vugger i søvn den søvnløse. Det vakre som får hvite lyset til å følge etter meg. Som får kjærligheten til å nå deg uansett hvor du er og smelte ditt hjerte.

Jeg holder pusten for å kunne bli ett med det vakre, skjøre, ømme essensen i meg.

Jeg lar dette nærværet fylle meg opp, utvide meg og gjøre meg gjennomsiktig slik at alle kan se inn i meg.

Ser du det vakre i deg?

Varmen fra hendene dine la seg over meg som et lunt, kjælent, mykt teppe.

Jeg hold pusten igjen for å ikke skremme denne vakre, lette, følsomme godheten som omfavnet meg, vugget meg trøstende som ei mor vugger sitt nyfødte barn.

Varmen din ville nære meg, bære meg med seg, beskytte meg for alltid. Jeg kjempet først imot, jeg gjorde meg liten og usynlig og håpet på at den ville gå forbi meg.

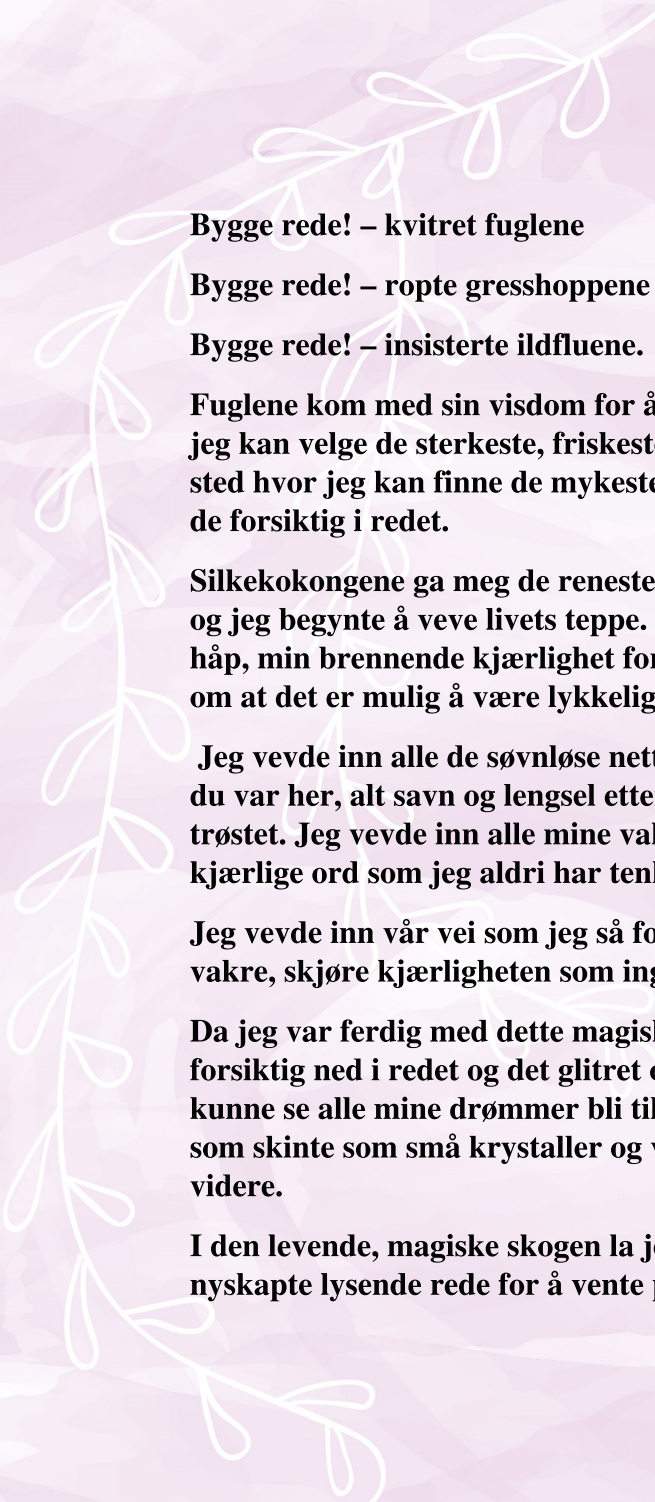
Men kjærligheten var sta, ville ikke gi seg og til slutt måtte krigeren i meg legge ned sin rustning.

Ubeskyttet, sår, redd måtte han overgi seg.

Jeg myknet i hendene dine som voks i varmen, klar til å omformes, omgjøres og skapes på nytt igjen.

Alt puster i meg! Jeg ga etter og tok imot varmen fra deg for å kunne skape meg på nytt igjen – et lite lysglimt blinkende under et altoppslukende, levende teppe av skinnende blomster.

Bygge rede! – kvitret fuglene

Bygge rede! – ropte gresshoppene

Bygge rede! – insisterte ildfluene.

Fuglene kom med sin visdom for å vise meg hvordan jeg kan velge de sterkeste, friskeste grener på treet. Et sted hvor jeg kan finne de mykeste dunfjær og legge de forsiktig i redet.

Silkekokongene ga meg de reneste, glitrende silkestrå og jeg begynte å veve livets teppe. Jeg vevde inn mitt håp, min brennende kjærlighet for livet, min drøm om at det er mulig å være lykkelig for alltid.

Jeg vevde inn alle de søvnløse netter da jeg ønsket at du var her, alt savn og lengsel etter å bli holdt og trøstet. Jeg vevde inn alle mine vakre tanker og kjærlige ord som jeg aldri har tenkt eller sagt.

Jeg vevde inn vår vei som jeg så for lenge siden, den vakre, skjøre kjærligheten som ingen forstod seg på.

Da jeg var ferdig med dette magiske teppe, la jeg det forsiktig ned i redet og det glitret og ble levende. Jeg kunne se alle mine drømmer bli til virkelighet, lykken som skinte som små krystaller og viste meg veien videre.

I den levende, magiske skogen la jeg meg ned i det nyskapte lysende rede for å vente på deg.

Hold meg et lite øyeblikk, ikke la meg gå!

Ikke la meg gjemme meg igjen dypt inne i mitt stille indre rom!

Jeg har nettopp våknet av lyset som speiler seg i øynene dine.

Hold meg fast!

Jeg vet at verden venter på deg. Ting som skal gjøres, opplevelser som skal nytes og bilder som skal tas. La verden vente på deg en liten stund! Bli her med meg et sekund lengre enn det jeg hadde håpet.

Jeg vil holde fast i tiden. Jeg vil presse fingrene mine hardt og fange den i hånden min. Kjempe for å ikke la den renne gjennom fingrene mine og forsvinne sporløst.

Det vil ta så lang tid før jeg kan holde dette øyeblikket fast i min hånd igjen.

Hold meg et lite øyeblikk før du åpner hendene dine og lar meg fly!

Jeg er din sjel, din kvinnelige sjel.

Du er den fantastiske, fargerike, majestetiske, uovervinnelige verden. Det er jeg som gir deg liv.

Jeg får vinden til å blåse, elvene til å renne og solen til å vekke fjell og daler med sine blendende stråler. Det er jeg som får sanden til å flytte på seg i den oransje, brennende ørkenen.

Jeg vekker fuglene og får de til å synge de vakreste sanger. Jeg får livet til å pulsere i den eventyrlige skogen. Himmelen og Jorden møtes i mitt hjerte.

Uten meg føler du deg ikke levende. Uten meg er du stille, uinspirert og trist.

Du lever gjennom meg! Du er min fantastiske kjempe som bærer meg med seg overalt.

Jeg strekker meg opp for å kysse stjernene. Jeg danser i lufta som en perle på en sølv tråd, leken og fri.

Jeg er din levende pust!

**I dine hender legger jeg denne fantastiske
sommerdagen.**

**I dine hender legger jeg dette øyeblikket som får oss
til å bli levende.**

**Inntil ditt hjerte legger jeg mitt hode for å lytte til det
vakre som bor i deg.**

Inntil ditt hjerte legger jeg min sjel for å få fred.

**I mine hender legger du dagen din for at gleden skal
flytte inn i den.**

**I mine hender legger du byrden som tynger deg for at
du kan bli fri.**

**I våre hender legger vi alle små gylne øyeblikk av
lykke for at de skal nå frem til andre.**

**I våre hjerter takker vi for velsignelsen som er blitt
skjenket oss.**

5

Art to heart

**Som en liten spurv som stilner før stormen søker jeg
ly på det tryggeste stedet, tett inntil ditt hjerte.**

**Som en liten spurv som vil finne det mest passende
sted for å bygge rede, søker jeg ditt varme og
trygghet. Du er så mye større enn meg, du tok imot
alle mine tanker, lengsler og sorger.**

**Du rommer alt det gode jeg trenger, all varme som
stråler ut av håndflatene dine og gjør meg levende.**

**Jeg vil gjøre meg liten og skjør for å kunne få plass i
hendene dine. For å ta imot den healende, hete
energien som får meg til å lyse opp.**

**Jeg vil la den fylle meg opp, utvide meg for å kunne
romme deg. For å få deg til å stille deg inn på min
pust, få ditt hjerte til å banke i takt med mitt hjerte.**

**Hele denne fantastiske, levende verden er inni oss og
vi er inni den. Det finnes ikke noe grenser mellom
deg, meg og verden.**

**Jeg blir søvnig av varmen fra deg og glir fredelig inn i
drømmeverden.**

**Jeg drømmer om deg og meg – to flagrende lysglimt
som danser i den blomstrende eng.**

Gleden tok bolig i meg!

Jeg vil lukke alle vinduer, stenge alle dører med hundre lås for å holde den inne.

Jeg vil male eventyrlige bilder på alle vegger, sette duftende markblomster i alle rom, re opp den mykeste, deiligste seng med de hviteste silkelaken for å holde den varm om natten.

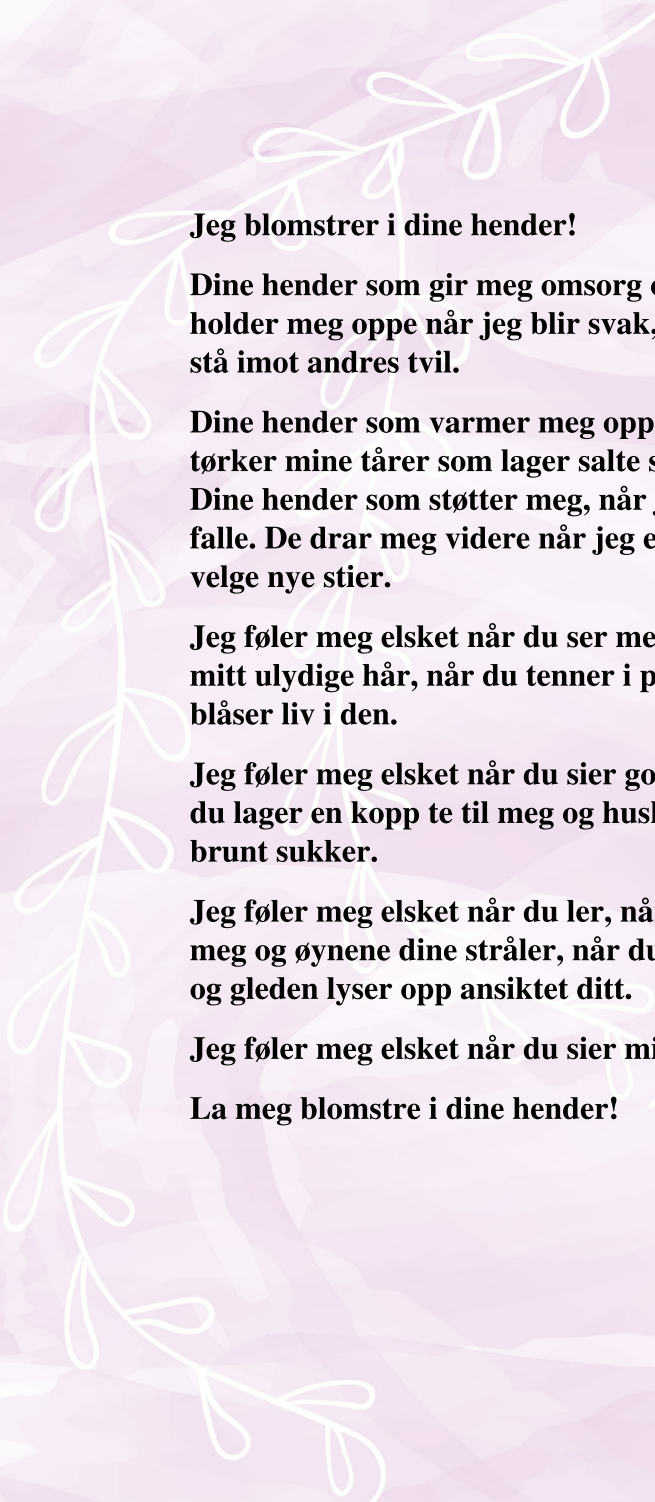
Jeg vil lage de mest smaksrike, fristende retter og servere de på et sølvfat.

Jeg vil finne på det mest morsomste leker for å få den til å ha det gøy. Hvis jeg kunne skulle holde gleden i et gyllent, skinnende bur for å ha den hos meg for alltid.

Jeg la på sengen de silkemyke laken, jeg laget mange smaksfylleretter, jeg fant på barnslige leker, men jeg åpnet alle dører, jeg slå ut alle vinduer.

Jeg skjønte at den eneste måte å holde på gleden er å dele den med andre.

Jeg blomstrer i dine hender!

Dine hender som gir meg omsorg og varme, som holder meg oppe når jeg blir svak, som får meg til å stå imot andres tvil.

Dine hender som varmer meg opp når jeg blir kald og tørker mine tårer som lager salte spor på mine kinn. Dine hender som støtter meg, når jeg holder på å falle. De drar meg videre når jeg er sta og ikke vil velge nye stier.

Jeg føler meg elsket når du ser meg, når du børster mitt ulydige hår, når du tenner i peisen for meg og blåser liv i den.

Jeg føler meg elsket når du sier god natt til meg, når du lager en kopp te til meg og husker ei teskje med brunt sukker.

Jeg føler meg elsket når du ler, når du snur deg etter meg og øynene dine stråler, når du plutselig ser meg og gleden lyser opp ansiktet ditt.

Jeg føler meg elsket når du sier mitt navn!

La meg blomstre i dine hender!

From the
beginning
it was you
and I who
were meant
to be

Hvem banker! Hvem er det?

**Er det den ensomme grenen som slår mot mitt vindu?
Er det spøkefulle vinden som banker på døra og
ønsker å komme inn? Er det regnet som trommer på
taket? Er det hakkespetten som borer seg tålmodig
gjennom trestammen? Eller er de snøklukkene som
ønsker å komme opp til sola?**

**Kanskje er det isen som knakker i bekken? Hører jeg
hesten som slår med hoven mot den isete bakken?**

**Den lange slitsomme vinter er over og håpet
blomstrer med rosa knopper. Jeg svinger med armene
mine og alt blir levende, alt rundt meg vibrerer,
puster og beveger seg.**

**Hører jeg universets hjerteslag som prøver å vekke
oss fra vinterens dvale?**

Hvem banker? Hvem er det? Ingen.

**Det er bare hjertet mitt som banker,
banker sterkt for deg.**

Kjærligheten banket på min dør!

**Den brydde seg ikke om at jeg ikke ville
slippe den inn, at jeg slengte døra igjen.**

**Jeg ville gjemme meg, fornekte den, være
vrang og uhøflig, jage den bort.**

**Kjærligheten var sta, den ville ikke gi
seg, den kom tilbake gang etter gang.
Sterk, bestemt og påtrengende. Den
hamret på døra, ropte og skrek.**

**Denne kjærligheten så rar, så vakker og
ren. Denne kjærligheten så skjør, så myk
og så forsiktig. Denne kjærligheten som
får folk til å hviske og tiske, til å blekne.**

**Denne kjærligheten så vakker som en
drøm og så lidenskapelig som været i et
styggevær. Denne skjøre kjærligheten så
lykkelig, så lystig og så ynkelig.**

Den er min. Den er din.

**Det er du som er den vakre svanen med
gylne vinger. Du er den hvite,
majestetiske elefanten med
menneskeøyne. Du er det lille gylne frø
som strekker seg mot livet.**

CW267446-1

Denne boken er laget på solentro.no
Ansvarlig utgiver for denne boken er Jana Pettersen.